

[Arne Christiansen]

således langt klarere end i 1936, og den bør derfor vække til eftertanke, før det er for sent. Nu ligger Afghanistan langt herfra, men hvordan ville den almindelige, spontane reaktion have været, hvis det f. eks. var det nære, neutrale Finland, det var gået ud over?

De olympiske idealer, som de er nedfældet i chartaet, taler om fred og fredeligt samvær mellem nationerne. Men hvordan harmonerer det med afholdelsen af legene i et land, der så åbenlyst har optrådt som aggressor, og som måske på de olympiske leges åbningsdag er i direkte kamp i et besat land? Kan man i en sådan situation pleje fredelig omgang? Danmark mangler her – i modsætning til allierede i NATO og til de fleste kolleger i EF, når man undtager Frankrig og Belgien – en klar standpunkttagen fra regeringens side, nemlig en henstilling til idrættens udøvere om også at vurdere de udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske konsekvenser af at lade sig udnytte i et spil, som i dag mere end nogen sinde vil være politiseret.

Jeg vil gerne minde om, at netop ordene fred og fredeligt samvær i chartaet forud for de olympiske lege i 1940 fik Den Internationale Olympiske Komité til at aflyse deres afholdelse i Japan, som dengang var engageret i krig i Kina. Det var endnu inden den anden verdenskrig var brudt ud, at den beslutning blev truffet. Man kunne fristes til at spørge den olympiske komité, hvordan den ud fra samme olympiske idealer vurderer Sovjets situation. Er man i tvivl, kunne man jo i første omgang spørge udenrigsministeren, og fik man ikke det rette svar dér, kunne man nok i dag med givtighed lytte til, hvad der bliver sagt af folketingets partier, som nu fremlægger deres synspunkter. Men er man ikke i tvivl og rejser, må man være forberedt på at blive taget til indtægt af et styre, som bl. a. udelukker borgerne fra fri information, hvorfor Danmark i Sovjet og dets lydstat kan komme til at stå som et land, der går enegang blandt sine allierede, en rolle, der ikke blot vil være lidet flatterende, men også farlig.

Jeg vil gerne på baggrund af disse synspunkter henstille til danske idrætsudøvere og den danske olympiske komité endnu en gang at overveje konsekvenserne af dansk deltagelse i Moskva. Jeg giver hermed udtryk for venstres holdning, idet jeg for god ordens skyld skal sige, at 2 medlemmer af venstres

gruppe selvfølgelig deler den udenrigspolitiske vurdering af Sovjets aggression, men ikke ønsker at stå bag denne henstilling.

En boykot i år kan måske bidrage til at rense den olympiske idé for politik. Den olympiske komité kunne jo så benytte de næste 4 år, den næste olympiade, til at overveje en tilbageføring til Hellas, hvorfra idé og idealer er hentet, og derved fjerne muligheden for, at legene fortsat udarter til politiske manifestationer i de respektive værtslande.

Jeg forstår udmærket den skuffelse, som et skridt til at udeblive fra legene kan være for den, der i årevis har trænet for at være med, og alle ville givet også ønske så mange sejre og medaljer som muligt. Men hvad er medaljerne værd, hvis bagsiden i historiens perspektiv viser sig at være blodig?

Ninn-Hansen (KF):

Under den debat, vi for kort tid siden havde om sanktioner over for Iran, anmodede jeg som min gruppes ordfører regeringen om at give en redegørelse vedrørende regeringens stilling til deltagelse i de olympiske lege i Moskva. Jeg sagde dengang, at jeg foretrak, at redegørelsen blev givet af udenrigsministeren, idet vi i det konservative folkeparti betragter dette som et udenrigspolitisk anliggende, som vi skal tage stilling til her i folketinget.

Regeringen har efterkommet vort ønske om redegørelsen, og derfor takker jeg selvfølgelig. Redegørelsen er imidlertid ikke givet af udenrigsministeren, men af ministeren for kulturelle anliggender, og det er selvfølgelig regeringens egen afgørelse; jeg synes blot, vi havde fået et rigtigere perspektiv i denne sag og også en rigtig placering i forhold til idrætsorganisationerne, hvis det var udenrigsministeren, der havde indledt denne debat med en redegørelse.

Ministerens for kulturelle anliggender har benyttet sin redegørelse til at fremkomme med en række bemærkninger om idrættens vilkår og idrættens betydning her i landet. Mange af os har ved tidligere lejligheder her i folketinget fremsat bemærkninger om idrættens meget store betydning for ungdommen, om dens sociale betydning og om, at enhver stat må være interesseret i, at idrætten har sådanne vilkår, at den kan løse de store